

Микола Скрипник (написав 250 друкованих праць) був справді відданий партії комуніст і близький співробітник Леніна. Він вірив, що партія дійсно несе національну, політичну та соціальну свободу всім народам, зокрема й Україні. Він боровся теж проти українських самостійників, демократичних сил, об'єднаних в Українській Національній Раді та взагалі проти Української Народньої Республіки (Скрипник вірив у спілку з російськими комуністами).

Античні римляни говорили: "ДИСКОРДІЯ ЦІВІУМ ПЛЕРУМКВЕ МАГНУС РЕС ПЕССУЛЬДЕДИТ" — "Незгода громадян знищила не раз великі держави". Комуністи й анархістичні групи України зруйнували нашу самостійність, а наш народ оставився невольниками на своїй па-леолітично-автохтонній землі.

До анархістичних груп України ми зачисляємо махнівців, кочубеїв, іскри, оскалки, носки, гагагани і т. ін. Наш Великий Шевченко обстоював революційні рухи (Хмельницький, Мазепа, Гонта, Богун, Павлюк, Наливайко та інші) та ненавидів прислужників Москви (Скоропадський, Попович, Самійлович, Розумовський), які "лизали патинки цариці", тощо. Він нарікав смільно на кочубеїв, іскри, носів і гагаганів, що вони шаселі й «поганці», які з заздрости, або "для лакомства нещасного" почали продавати себе в отчизну московським ханам, про яких малювали Л. Українка («Бояриня») та Людмила Старицька-Черняхівська («Останній сніг»), про що й писав д-р Д. Донцов в «Альманах Гомону України» за 1959 р., стор. 45. Д-р Дмитро Донцов кочубеїв і гагаганів (Винниченка, Скрипника, Петровського) зве "модерними Швейками-прогресистами."

До анархістичних груп на Україні треба також зачислити бунт двох «Дніпрових-Дивізій» під командуванням от. Данила Зеленого (Терпила) та Олександра Данченка в другій половині січня 1919 року.

Д. Зелений підняв відкритий бунт проти Директорії УНР, а відтак утік на територію окуповану совєтами. Він думав, що при допомозі своїх батьків здобути «Радянську владу» в Україні й очолювати її. Зелений-Терпило у своїх розмовах із Євгеном Коновальцем і його уповноваженими вимагав усунення Директорії та заведення "радянської влади" в самостійній "Трудовій Республіці Укр." (Є. Коновалець). В його штабі знаходився старшина Янко, який уже був у зв'язках із большевиками та згідно з їх інструкціями впливав на Зеленого та його оточення, про що не знав Зелений. Переговори УСС (Українські Січові Стрільці) з ним не довели до нічого, отже УСС вдарили на нього під Обуховим-Трипілля та вони вложжили свою зброю (з думкою Зеленого) дня 25-го січня 1919 року. (Див. «Україна в добі Директорії УНР» д-ра Матвія Стахова, том. 2, стор. 154-8). Про всю цю експедиційну кампанію проти збунтованої дивізії Зеленого-Терпила описав командир із цієї групи, сот. Антін Крезуб.

Бунт П-ої Дніпровської Дивізії отамана Олександра Данченка наніс теж великі шкоди для оборонної справи України за УНРРеспубліки. От. Данченко грав більш пасивну роль — не протиставився розкладовій роботі большевиків і боротьбистів, які підбурили вояків цієї дивізії не йти на фронт на Чернігівщині. Більшість вояків йог дивізії «демобілізувалася» (розбіглися домів), лише менші залишилися льояльною. Отамана Данченка арештовано за його двозначну позицію в бунті та «депортовано» на примусовий побут у Галичині (набільше збиралися в Станиславові — тепер Івано Франківськ). Пізніше головне командування Армії УНРРеспубліки їх постягало до служби в переорганізованій армії.

Бунт обидвох Дніпровських Дивізій не був большевицьким, а прямо був диким «пацифізмом» (умиротворення). Ця боротьба не була «війною з власним народом», що змальовували совєтофільські автори. Обидва ці бунти ста-

лися після того, як Москва на початку січня вислала була свої дві ноти до уряду УНР (Вищезгадана книжка, том 2-й, стор. 158-9).

Махнова анархія у спілці з більшевиками 1918-19 рр. нанесла найбільше шкоди в часах УНРеспубліки. Неспелення Катеринослава було вбільшості московсько-жидівське, яке тоді у значній частині симпатизувало з будьякою владою, а було негативно настроєне до всякої української державности. Більшевики дістали допомогу від анархічного загону під проводом Нестора Махна та при кінці грудня 1918 року їм вдалося спільними силами виперти українське військо з Катеринослава (Федейко). Махно був тісним спільником більшевицької агресії та провадив українську роботу у 1918-19 рр. Махно й отаман Матвій Григорій (Херсонщина) наробили великої шкоди для української оборонної війни. Максим Махно походив із Гуляй-Поля, де було багато жидів. Там зорганізувалася проти анархічної грабівної банди для підтримки влади УЦРА-ди окрема жидівська сотня, яка потім розгромилла цей махнівський анархістичний загін (писав Махно).

Пізніше жінка Махна у своєму листі з Гуляй-Поля (там учителювала) до Києва писала, що: «У нас тут з'явився бандит Махно. Нападає він тут на заміжніх людей, на духовників та на інтелігенцію. Грабує та вбиває. Ми його дуже боїмося. Як тільки смеркне, не виходимо на вулицю. Замикаємо двері та завішуємо заслони на вікна, щоб не видно було світла (Мелешко у «Новий Шлях» ч. 9).

Він був в одній особі «законодавцем», головним командиром, суддею та катом (стріляв невинних людей на місці). Він говорив усе леманом московською мовою та був деспотом, який недовір'яв мудрішим від себе людям і ненавидів їх. Спеціально він мстився на православному духівництву (повісив православного священика в селі Рождественці — писав сам Махно). Він зовсім не втаємничу-

вав своїх «повстанців» у свою політику та погляд на анархічне суспільство», він хотів своїми фразами «визволити» трудове селянство від влади буржуазії і поміщиків та державних урядовців.

Він свої листи підписував титулом «Батько Махно» (Мелешко), а своїх «махнівців» звав «повстанцями». Ядро його загону від самого початку було настроєне дуже проти жидів (очевидно за виступ жидівської сотні в Гуляй-Поля у березні-квітні 1918 року — свідчить Махно). Жиди-анархісти зовсім не були в його загоні. Спілка Махна з більшевиками «громилла буржуазію» (всіх тих, що мали щонебудь при собі або у своїм помешканні). Французькі й еспанські ідейні анархісти (не знаючи правди про нього) цікавилися та хвалили Махна на еміграції.

В першій періоді боротьби махнівців проти Директорії УНР в спілці з більшевиками збройні сили Махна не персягали одної тисячі «повстанців» під безпосередніми наказами Махна. Ще в грудні 1918 року Махнові вдалося приєднати до себе загін Федора Шуся, який спочатку на подібних анархістичних основах діяв рівнобіжно до Махна на Катеринославщині. Він став заступником у загоні Махна (відділ кінноти) та був убитий у бою з більшевиками у 1921 році.

Кіннота в Махновім загоні (мала кількість) мала свої т. зв. «тачанки» — чотироколесні підводи (вози), яких Махно саджав по кількох піших «повстанців», все «барохло» (повстанців, запаси харчів, амуніцію та взагалі всяку добичу й скоростріли). Цим способом загін міг у цілості дуже скоро порушуватися в терені та випереджувати піхоту (головна частина армії) Директорії УНРеспубліки й советів. На першій «тачанці» був напис: «Не втечеш», а на останній — «Не здогонеш».

У легендарних оповіданнях (Мицик) знаходимо, що він мав свої гроші-банкноти, виписані на полотні з чисто махнівським гаслом (кличкою):

«Гоп, кумо, не журись, в Махна гроші завелісь» (Мищик — стор. 26) — уважається вигадкою. Махнівці поводилися по-звірському характеру з безборонними жінками — насилували їх. (Архів Радянської України, стор. 118-20). Див. «Україна в добі Директорії УНР» д-ра Матвія Стахолого, том 2, стор. 172-83).

Лев Шанковський у своїй книжечці: «Українська Армія в боротьбі за державність» (стор. 141) згадує, що «Махнова анархістична група на Катеринославщині мала до 25 тисяч багнетів і шаблєв поза теренами дії УНР, яка не визнавала жодної влади на Україні та боролася по черзі з усіма».

П. Таборенко у своїй пластовій книжечці п. м. «Панцерний поїзд «Стрільці» (Авгсбург 1948) згадує, що дрібнішої групи у м. Рівному був диктатором української анархістичної групи у м. Рівному дия 29-го квітня 1919 року. «Як грім з ясного неба, вдарила ця звістка на всю українську армію. Фронт захитався. «Зрада» — заговорили козаци й старшини. Слідом ще одна новина: поляки, створивши свою державу, почали наступ на Волинь. До поляків утік і Оскілко. «Червоні» теж заворушилися, до них прибули нові сили».

«Руїни фронту після Оскілкового бешкету в Рівно-му нічим було напирити. Все звужувалась територія, на якій українські завзяті уперто оборонялися проти численого ворога. З Луцька натискали поляки, захопили несподівано наші склади зброї і взяли багатьох козаків та старших у полон»... (стор. 61 «Загибель Стрільця»).

Д-р Дмитро Донцов («Тарасівець» — група Миколи Міхновського) у своїх письменницьких творах часто згадує французького письменника М. Баррес, який писав, що: «Нам треба людей міцно закоріненних в нашій землі, в нашій історії, в національній свідомості». Як теж знаходимо у його працях гасло французьких Шевалє з февдальної Франції: «Богові моя душа, отчизні — життя, а

цесть — вже моя», чого власне бракувало деяким нашим провідникам народу в минулому.

«Помилитися — це людська справа» та помилки справляють людину — говорили античні римляни. Але тих помилок у нашій минувшині було вже забагато, через що потерпів наш народ, а наша наймолодша генерація дванадцятирічними публікаціями.

Прим. 1. Доісторичні часи — наші амазонки воювали з іранцями, але з ними зжилися та родили від них діти. Слов'яни на допомогу кликали норманців, а інші приставали до германців і нищили наші надбання на Україні.

2. Княжі часи — брати між собою воювали й аганжували чужинців до своїх територіяльних і споріднених інтересів.

3. Гетьмани — робили нереальні союзи з чужинцями, які діяли завсіди у свою користь.

4. І-ша Світова війна — наша еліта не порозумілася з Антантою про майбутність самостійної України, а робила різні необдумані угоди й акти. Вільсон (27-ий президент США) подиктував Польщу на українських землях: Клемансо (французький прем'єр — званий «Тигром») післав Галлера (полковника на ЗУЗ (Західні Українські Землі), Денікіна (російський генерал на Східні Українські Землі), а сам зробив висадку в Одесі, отже їх там наші трохи «помочили» в Чорному морі.

Скоропадський узяв союз із неіснуючою ще тоді Росією, Винниченко — з большевиками, Петрушевич — з Денікіном, а Петлюра з поляками. Вороги нищили нашими руками прояви нашого націоналістичного руху.

5. Інше: «Мельниківці» відокремилися від «Тарасівців» (Мик. Міхновський) і «блудять» самі (правда, що полк. А. Мельник знайшов спільну мету з кривняком полк. Є. Коновальцем). Даліше — роздор між полк. А. Мель-

ником та сл. п. С. Бандерою (ОУН) та братовбивство Ренегатія Миколи Лебеда.

В Подєбрадах була «Громада ім. Миколи Драгоманова» (за Марксом і Леніним), проти яких боролися там наші націоналісти (ЛУН та УНМ).

Василь Нич (Нью-Йорк) в своїй брошурі провокаторами наших ідей називає Коновальця, Мельника, Бандеру та Лебеда. Він фальшиво твердить, що вони були також чужими агентами (може це були якісь кооперацій наших праць на зовнішньому чи пропагандивному відтинках?..).

Журнал «Місія України» оголошував, що вбивниками Бандери були: Василь Крук (полк. Коваль «Лєсмїш»), М. Матвієнко («Мирон») та Охримович, які пішли на співпрацю з большевиками (виписують пропаганду з польськевицьких памфлетів із Берліну — помагають жидо-комуні «брехати» — чому не поміщено Сташнського за вбивство, який дістав 8 літ в'язниці?!). Правда, що вони співчили та пояснили про це в слідуючих числах «Місії України».

— А тепер пригадайте собі наші релігійні та партійні спари... Чи все це є наша дипломатична й політична праця? Чи будемо сильною нацією з такою кооперацією? Поділяють нас і запановують над нами наші вороги, а тоді й Західний Світ не внесе нас на листу державних націй!..

Не встидаймося своєї рідної мови та релігійно-національних традицій, а несімо оцю «цеголку» на будову нашої омріяної «своєї хати» — незалежної України!

Не губімо своєї «козацької крові» в чужім «багні» «Папа турок, мама грек, а я рускій человек», мовляв він: П. Драгоманів для розкладу української національної спідомости чіпляв (коли треба) собі мастку українця для «дурних халлов». Драгоманівці не відокремлювались, а

ізливалися з москалями (Див. «З миткулх літ» К. Подєбрина, стор. 15-та).

Проф. М. П. Драгоманов (червоний Мафісто — чорт, космополіт із Женєви й Гадючого) був невідродненим російнином (Дженте українус, націоне руссус) та був він московських поглядів (т. зв. «московський лис»). Він зв'язав Т. Г. Шевченка (назвав неуком), письменника дуя Левницького за «Хмарн» (назвав дурнем) та проф. Ульяна Огоновського за «Москаль-чарівник» (назвав неуком й шерлатаном — зн. дурисвітом, стор. 62-3).

Політику та стратегію проф. М. П. Драгоманова цінив лише Денікін і Мельгунов, а не свідомі українці! Драгоманівці (Осип Назарчук та Василь Панейко — соціалісти) намагалися змалювати Івана Франка комуністом (стор. 53). В Галичині він поширив москояські книжки й журналі. Він «перекручував» теж історію України, тощо.

Це наш лише встид! Такими українцями не будьмо поза «залізною куртиною» на вигнанню!! Вже час найвищий, щоб ми були «зрілыми українцями»...

«Хай Бог дасть нам мужів! Бо час, як цей, вимагає сильного духа і великих сердець, твердої віри і готових до чини рук!» (Голенд).

ЗАКІНЧЕННЯ

«Не можна вдержатись від меча; доки триматиме краще головою наложити ніж вернутись у неволю. Перемога в Бога, а лицарство наше».

(Богдан Хмельницький — лютий 1649 р.)
Причиною великої української революції 1648 року був соціально-економічний та релігійно-конфесійний гніт. Вождь нашої революції, Богдан Зиновій Хмельницький і його найближчі співробітники були людьми нової форми, людьми того нового світогляду, який був визначний гаслами релігійними та крив у собі первні нової державницько-соціальної і державницько-національної ідеології, поготів суперечної гаснучому світоглядові феодалізму.

Революція Б. Хмельницького відрізняється від попередніх повстань десятиліть і вчинила її всенационально. Гановер писав про Виговського, що: «Він то з рештою шляхти був дорадником Хмельницького, вони були його демонами, які цькували Хмеля на Польщу, вони були його Талмуді — з нього самого, з його ж лісу вийшов топір на його згубу».

Б. Хмельницький залюбки говорив, що: «Схоче хто з нами їсти, нехай послушний буде Війську Запорозьському». Його союзи були нереальними та народ союзників бунта вався та знова воювали з військами Хмельницького. За примір подаю текст присяги панської шляхти на вірність Б. Хмельницькому (20 червня 1657 р.): Присягаємо о жодній зрадї й розірванню союзу з військом запорозьким не мислити, а навпаки — на всіх прирчителів хоч би найближчих нам, не зважаючи на сподівання, спільно ставати, а

про все, що тільки мало б іти на шкоду Україні остерігатися і всякої приязні та об'єднання з Й. М. Паном Гетьманом і військом запорозьким перестерігати» (Див. Календарець Української Трибуни за 1948 р.).

Переяславська умова втратила всякий глузд існування. Віленський мир був диверсією проти України та відступом Москви проти союзника України — Швеції. Кінув усі українські державні аспірації.

В жовтні 1656 року в Чигирині зложили Хмельницькому обурені віроломством Москви патріотичні круги старшини декларацію вірності й непримиренності в боротьбі за суверенність як досягнення кривавих літ революції. Ця подія зана під назвою «Чигиринського Союму» була виявом остаточної кристалізації, здійснюваних елітою, що ідейно зросла в процесі героїчних літ боротьби.

Провідну ідею революції висловив сам Гетьман польському послуви Любовицькому в кінці 1655 року: «Був час, коли ви, живучи в тому великому домі Річпосполитої в згоді, мали якнайбільші успіхи. Козаки заслоняли Вас грудьми своїми перед варварами. Тоді цвило польське королівство, будило в сусідах заздрість, а поляки в злуці з козаками завжди перемагали. Але від того часу, коли ті, що уважають себе за синів цього королівства почали порушати наші вільності, ранили наші голови, козаки ли кусатися і хоч у значній частині їх побито, але не маю й синів королівства згнуло. Коли кожна сторона нагадає собі взаємні поразки кожного року, то відновляється помста і хоч би прийшло до згоди, то зірве її найменший привід. І наймудріша голова не придумає іншого тривалого способу замирення, бо існує тільки один: щоб королівство польське зреклося всіх своїх прав, які підносить на ціле Руське Князівство і віддало Русь козакам по Володимирі, Львів, Перемишль, Ярослав... Та шляхта на це не дозволить, хоч би її тільки сотня зісталася в цілому королівстві, а козаки, поки стане зброї, не відступлять від цієї умови».

Війна даліше горіла з польськими окупантами від весни 1654 року. Рік 1656-57 — це доба найбільшої внутрішнього розвалу, заломана в війні зі шведським родем Карлом Густавом та коаліцією Семигороду, Литви та Бранденбургу. Дійшло навіть до племінарних пактів щодо поділу Польщі (літо-осінь 1656 р.), у яких Україна було призначено Галичину. Українська козацька держава стояла в центрі політичних комбінацій. На Чигирині державались очі всіх великодержав, які вважали Україну зворотним повновартісним контрагентом (стягання угоди), заходившись біля втягнення її в свою гру при укладанні нової політичної констеляції на Сході Європи.

Дипломатичний хист уже постарілого Б. Хмельницького досягнув триумф за триумфом. Він зручно використував сприятливу конюнктуру й ішов до корисних союзів (Швеція, Семигород і т. ін.). Підготований ним союз смерті Іван Виговський союз зреалізував остаточно по його смерті.

Поряд із дипломатичною акцією йшли й успішні воєнні операції — Хмельницький опинився вдруге під Львовом на чолі українсько-московської армії, закріпив північні рубежі, окупував Білорусь й вислав рейд експедиційного козацького корпусу аж під Краків і Варшаву. Діло життя великого Гетьмана, здавалось, добігло до кінця. Його мрії остаточно зламання польського імперіалізму і визволення з-під московської опіки здійснились. Він ще перед смертю вбив у скалу свій меч і прирік: «Коли той меч вийде зі скали, то козаки знов будуть вільні».

Гетьман Богдан Хмельницький у розпачі кипучої діяльності вмер у Чигирині 6-го серпня 1657 року. Нація, бажючи забезпечити тяглість твору великого Гетьмана дала булаву його синові Юрієві.

Хоч Т. Шевченко докоряв Б. Хмельницькому за «Переяславську угоду» з Москвою, після чого Україна знову

втратила самостійність і дісталась у московські лапи, хоч він відчував пекучий жаль за марно проляту кров: — «за що боролись ми з ляхами, за що скородили списами московські ребра», хоч він не вважав Богдана Хмельницького великим — не уважав його дійсним провідником нації, але все таки апотезував (уважав за бога) Хмельницького за його повстання проти Польщі — «Великий Бог» — лише не міг йому пробачити Переяславського союзу з Москвою. За це «воз'єднання» українського народу з російським, Шевченко називає Хмельницького: «Нерозумним сином»... «Богданом п'яним»... «великим, славним та не дуже».

Т. Г. Шевченко боровся проти царського імперіалізму та не хотів, щоб Україна піддалась своїй «старшій сестрі» Росії, а осудив Хмельницького за Переяславську угоду, яку росіяни використали як доказ «возеделітєльних» намірів Богдана. Приналежність і співчуття ідеям Кирило-Методіївського Братства доказує, що Шевченко був не за прилучення України до Росії, а за визнання повної самостійності УКРАЇНИ, а навіть за призначення за Україною керівної ролі у Слов'янщині, за те, щоб «Україна була угольним каменем» слов'янської федерації.

Сучасник Самійло Зірка з історичної перспективи й у світлі сучасности, життя та чину Богдана, який нагилою Б. Хмельницького слушно говорить: «Умер т. якого справою живлені, могли не вмірати ніколи старовинні права і вольності українські й цілого війська запорожського»...

«Гостра шабля пана Богдана», його видатний хист вождя, організатора, стратега й дипломата накресливши такі нові лінії української державної політики, якій на сьогодні є революційними. Ідея української державности як оселі свободи (доміції лібертатіс) має прикмети універсальности. Недармо ім'я Хмельницького лунає в цілій Європі як великого реформатора. Економічно-соціальні

гасла, висунені революцією, вражають своїм глибоким відчуттям доби з її провідним ідеалом — нового, справедливого устрою. Українська ж нація завдячує вождєві своєї революції 1648 року своє відродження, як спільності «одні гніву» України полум'яна заграва його, з сьогоднішньої тальною постаттю нашого геніяльного народного вождя, світить дорогам українському призначенні в майбуттє (Використано матеріяли Ю. К-ч 1948 року, Західня Німеччина).

Гетьман Б. Хмельницький був визначеним і «Великим Сином» в історії України, який поведився з жидівським населенням України як із самими українцями. Жиди мали повну свободу в Україні за часів Б. Хмельницького та займали відповідні місця в його державі — Україні. Тому й жидівство всяких рас не повинно «викидати його костей із могили» за його доброту для жидівського населення та брати під увагу їхнього деспотства хозарів на Україні з княжих часів.

Митрополит С. Косів у привітальній мові 1648 р. сказав, що він: «Мойсей, оборонець, спаситель з неволі названий» і на знак того Богданом — від Бога даним —

«Його мова і спосіб правління казують, що він волюдіє розсудливою думкою і прищипливим розумом. У воєдинні він м'який і простий, і щим з'єднує собі любов воєтримим вимогами» (Альберт Віміна, амбасадор Венеції воєХмельницького у 1650 році).

Л. Кубала, польський історик писав, що: «Чужинці воєпорівнювали Хмельницького з Кромвелем — порівняння на себе славетно виключну увагу Заходу й Сходу Європи. Але Хмельницький мав під багатьома поглядами трудніші завдання. Його територія влади мала звідусіль відкриті

раниці. Не мав, як Кромвел, вишколеної інтелігенції й завобів давньої могутньої держави; війна, скарб, суспільне воєсподарство, адміністрація, зносини з сусідніми державами — все це треба було створити, все лежало на його воєслові... Була це людина під кожним поглядом незвичайна — переростав людей високообдарованих до того ступеня, що входив у царини незбагненого... Всюди могуття і залізна рука».

(«Московська війна, 1654-1655»).

Честь Богу, хвала! На віки слава
війську дніпровому;
Що з Божої ласки загнало ляшки
к порту Висляному.
А род проклятий ворожий стятий —
чиста Україна.
А віра святая вцале зостала —

добрая новина.

І ти, Чигринне, місто українне,

не меншую славу
Тепер в собі маєш, коли оглядаєш

в руках булаву.

Зацного Богдана, мудрого гетьмана,

доброго молодця,

Хмельницького, Чигринського

давнього запорожця.

Бог би указав і війську подав

аби їм справував

Ажеби покорних од рук оних гордих

аби ратував.

Учиниж, Боже, всім нам гоже,

аби булавою

Войско теж славне всіму світу

явно за його головою.

(Вірш на перемоги Хмельницького з 1649 р.

— з рукопису Я. Єрміча (Див. Календарець Української Трибуни за 1948 р., стор. 19-та). Симон Петлюра, Головний Отаман військ УНР пі- для нас немає різниці, бо обидві вони уявляють собою тільки різні форми московської деспотії та імперіалізму. Ідеал української державності не може бути втіснутим у вузькі межі федерації, конфедерації, тим більше автономії, ні з Росією, ні з ким би то не було».

Симон Петлюра був чоловічим ідеологом, українським патріотом і самостійником-державником, українського народу. Він був провідником «батьком» ротьби Українського Народу, який мав великий вплив на українські маси. Він був передовим членом РУП національна активна сила на Великій Україні — перша на Українська Партия), яка сміло поставила питання української самостійності. Після розламу РУП-у він належав до іншої партії, де принциповістю було питання українсько-націоналістичного характеру.

В московському журналі «Українская Жизнь» він виступив як критик і рецензист. Він із поради вождів навесні 1917 року став злібним організатором українських мас. Він навіть відкрився всякого партійництва, організуючи й залучаючи до праці всі активні національні сили.

Петлюра й закордоном був символом боротьби українського народу з поневолювачами. Він писав, що: «пролята кров для цієї мети не засихає та кличе на продовження розпочатого»..., що продовжила УПА.

Тому, що Отаман Симон Петлюра організував українські маси до боротьби проти царської Росії та жидівського комунізму на Україні в 17-20 рр. та не хотів федерації, конфедерації, автономії і т. ін. з окупантами України, тому й жидівство його ненавиділо та жидівсько-комуністична шайка Кремля знищила його у Парижі на вигнанні 25-го травня 1926 року. Жид Самуель (Шалом)

Шварцбарт, родженець Смоленська (Росія), кремлівський агент, який прийняв французьке гоможианство у 1925 році, вкортитв йому життя у католицькій державі-Франції.

Самі жиди замордували на хресті Ісуса Христа, вони ни «громилися» з африко-азіятами в атинчному світі, вони хотіли збудувати собі свою хозарську державу (ханство) на автохтонній українській землі за князя Святослава ни навіть вкрали А. Гітлера малим хлопчиною й виховували на хозара, який опісля за свогого Райху (держави) винищив їх, як Мойсей фараонів. Не люблять їх теж усі християнські держави за їхне шахрайство у гандлю, деспотство й коляборанство з комуністами-колонниками поза «залізною куртиною».

С. Петлюра апелював до українського населення, що: «В українську державність ми віруємо, українську державність ми ісповідуємо, в її неминучості переконані. Учміося тримати меч!» Тому то він прогнав «жида й пана» з України, бо вони були найгіршими його ворогами, які хотіли знищити все українське населення України й стати його кривавими деспотами «держави в державі».

Матеріяли до цієї книжечки були зкомплетовані лише мною — автором. Не було тут вписаного ні одного речення тих, про що я їх просив (не включаючи тут купівлі потрібних книжок і дещо з кореспонденції світу).

Деякі редактори наших часописів зігнурували мої багаті та недипломатично відкидали мої прохання (думаючи, що тільки вони є провідниками нашої Нації поза границями СССР).

Народ «гониться» за тими грішми та матеріяльними наживами. Деякі воліють програти свій останній цент у карти, круглі бальончики та інші юнацькі грошевидаїні забавки і т. ін., а не купить книжечки за ті центи, щоб чогось навчитися чи пригадати собі з наших публікацій.

Інші народи думають про це дещо більше логічно, реально, самоосвітньо, ідеїно, морально й дипломатично,

бо книжка збагачує наші інтелекти та робить нас професійними для релігійно-національних акцій на всяких відтинках і шляхах нашої праці. Не можливо бути «трупами й каліками» серед нашого українознавства, бо на таких самих виховаємо наше молоде покоління, яке колись буде «викидати наші кости з могилі»... «Коли тривога, то всі до Бога, а по тривозі — забули о Бозі» — наша народня приповідка. Коли наше слово переслідували вороги-окупанти, то всі читали наші видання зі страхом, а тут у демократичній країні й «києм не заставиш»... Українська книжка — стає вже ворогом наших особняків! Поправмо-ся, бо це теж є нашим гріхом!!!... Всякі комики не є кращими за наші книжечки!!

Автор.

МАЮ ДО КОЛЬПОРТАЖІ,

1. Анатоль Свидницький "ЛЮБОРАЦЬКІ" — сімейна хроніка, 233 стор. друк (8 x 51) ілч. \$150,
2. Д. Донцов "МОСКОВСЬКА ОТРУТА", 296 стор. друк, 8 x 51 ілч. — гарно опрацьована... \$3.00,
3. Д. Донцов "РОСІЯ ЧИ ЄВРОПА", стор. 60, друк, 8 x 51 ілч. гарна збірка матеріалів... \$0.60,
4. Д. Донцов Від містни до політми", 59 стор. друк, 8 x 51 ілч. — гарна... \$0.65,
5. Е. Паломник "З МИНУЛИХ ЛІТ", 100 стор. дрібного друк, 81 x 61 ілч. — дуже гарна матеріал... \$0.65,
6. Проф. Вадим Щербанівський "ОЛЕКСАНДЕР АНТОНОВИЧ КОШИЦЬ", 53 стор. друк, 8 x 61 ілч. спіс і музика... \$0.50,
7. Леонід Полтава "МАР'ЯНА" — Героїчна опера на IV акт, стор. 27, 81 x 61 ілч... \$0.25.

154

КНИГИ ТОГО САМОГО АВТОРА:

1. ШУХ-ТУР — ПЛАСТУН — юнацьке пластове життя гол. хор. Тереса Чуприк (Р. Шухевича)... \$0.50,
2. ГРІШНИКИ — яртима мидівство... \$2.00,
3. Метрополит Андрей Шептицький та його діяльність — юнацька 150 стор. гарного друк, понад 20 знімок. Приготовляється до друк.
4. Пластова Календар — юнацький журнал, який приготавлиється до друк...
5. Івни — приготавлиється до друк...

"Книга — морська глибина,

Хто в них пірле аж до дна,

Той хоч туду мав досить,

Диви порки виносить".

(Іван Франко).

Адреса продавці в кельпортажі:

WOLODYMYR NEMYLIWSKYJ

71 Elm Grove Avenue

Toronto 3, Ont. — Tel.: 536-0568

Canada.

Пояснення (жидівський жаргон):

Майне вус? — Що це є?

Гамени — Ідж.

Сі гіт — Добре.

Азой — так, то; отже.

Фер вус? — Що ти хочеш?

Кім гей! — Ходи сюди!

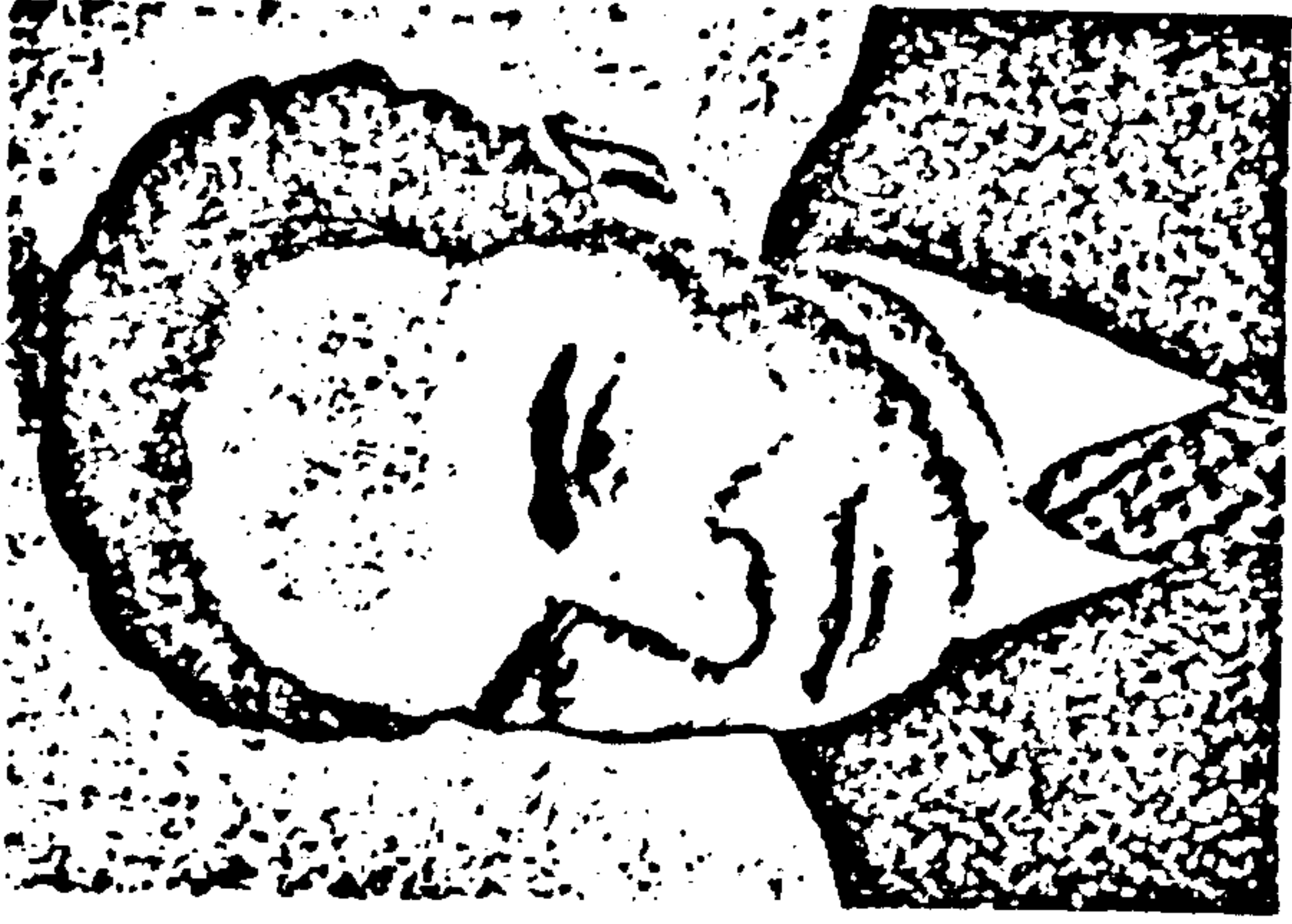
Мошку, Мойше — Мойсей.

ЗМІСТ:

	стор.
1. Вступ — — — — —	3
2. Незлюблені жиди — — — — —	5
3. Вірування та Божі кари на жидів — — — — —	18
4. Філософія та комунізм — — — — —	26
5. Жиди — кремлівська шайка — — — — —	31
6. Україна та жиди — — — — —	88
7. Наші грішники — — — — —	105
8. Жидівсько-комуністична мораль на Україні —	128
9. Що дав жидівський комунізм та анархісти нашому людству — — — — —	134
10. Закінчення — — — — —	146

Агент КГБ Бисага

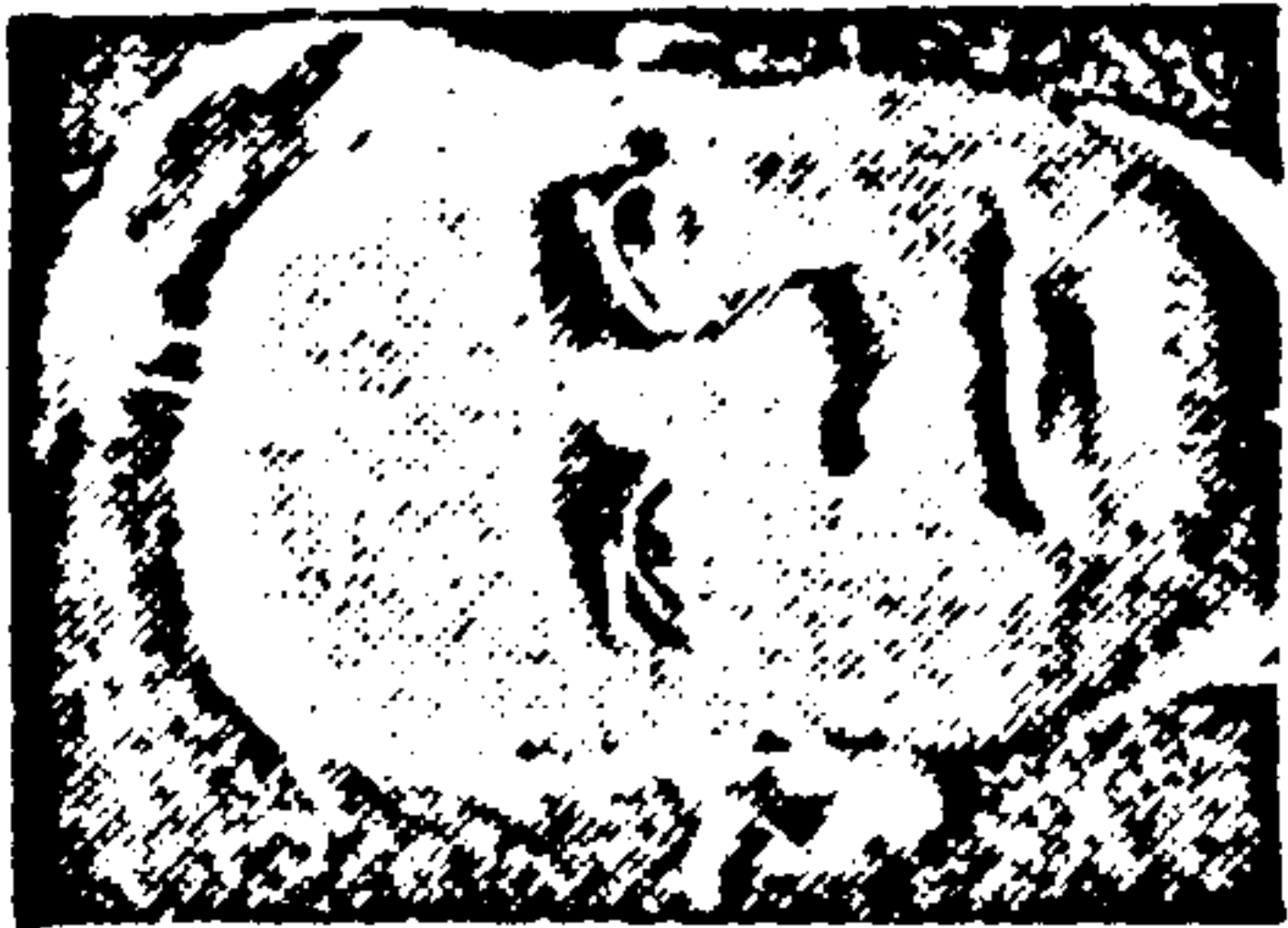

Андрія Головка

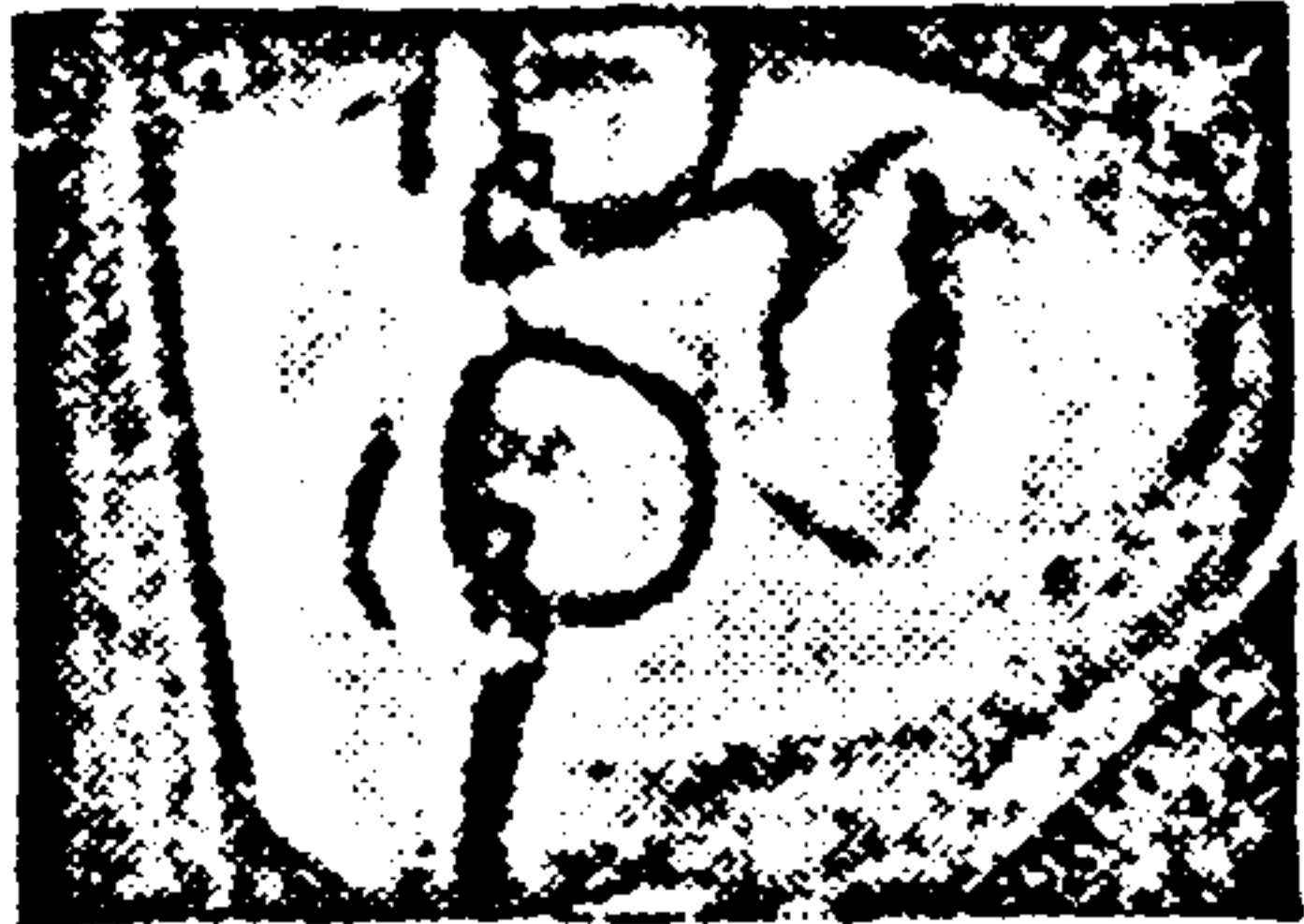
кат МГБ і зрадник українського народу

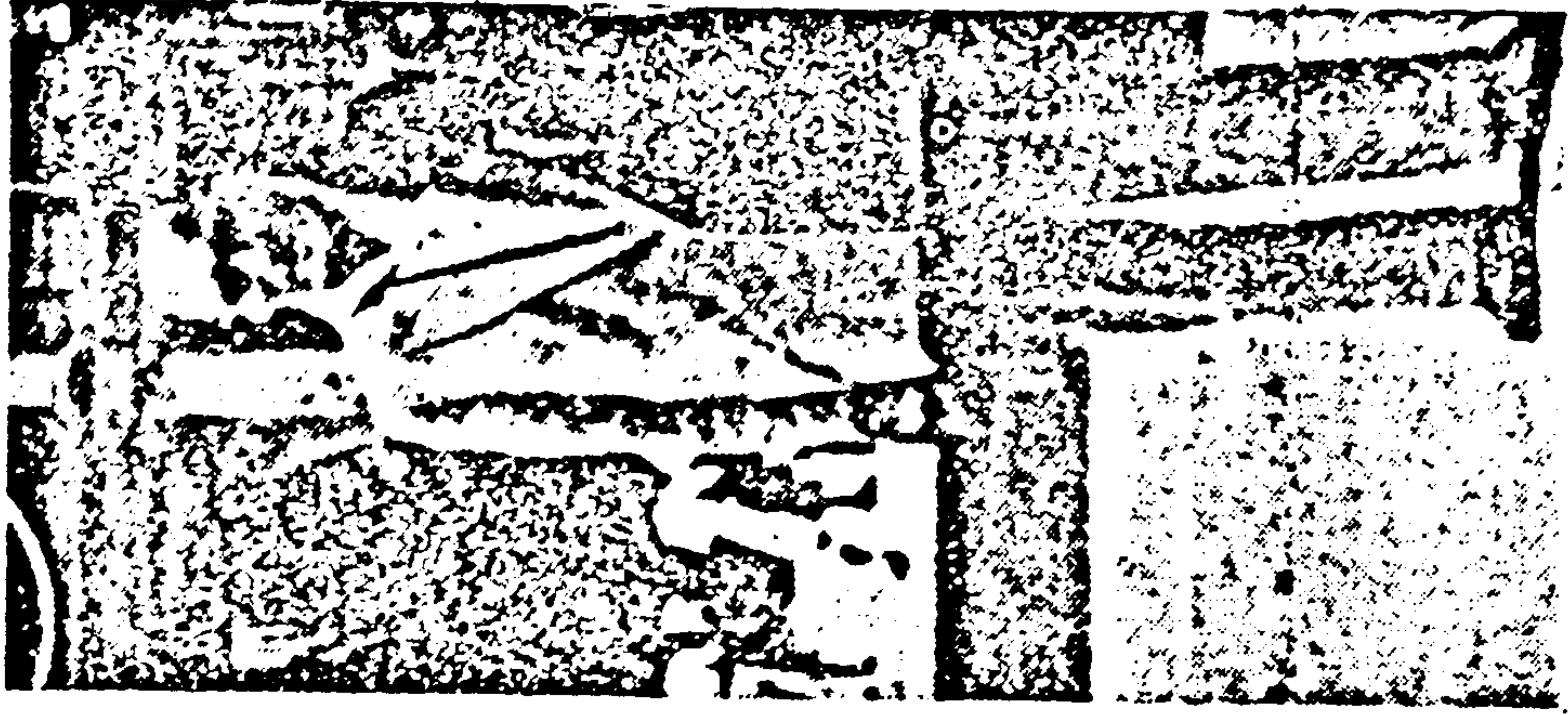
Андрій Печера

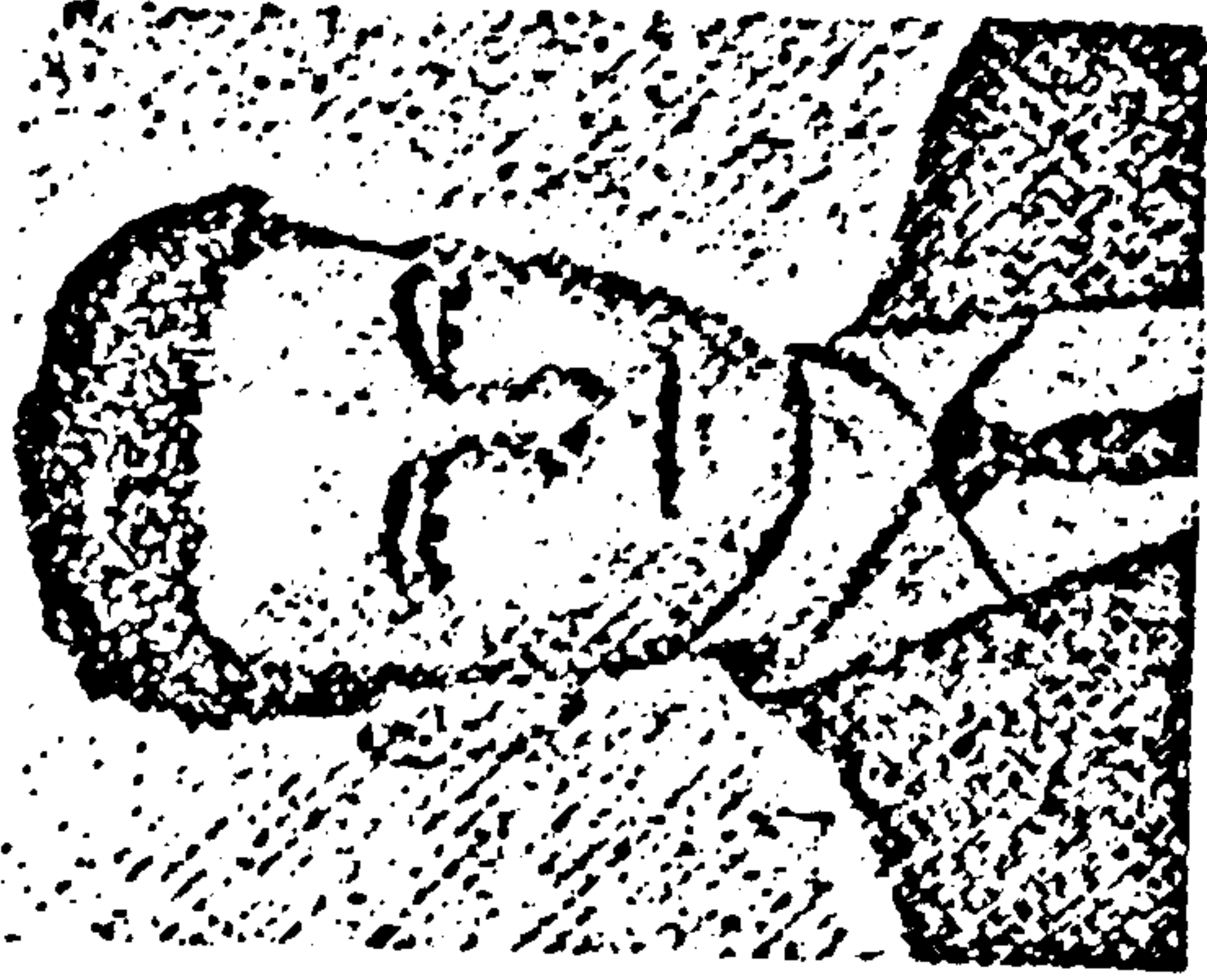
FRED ROSE

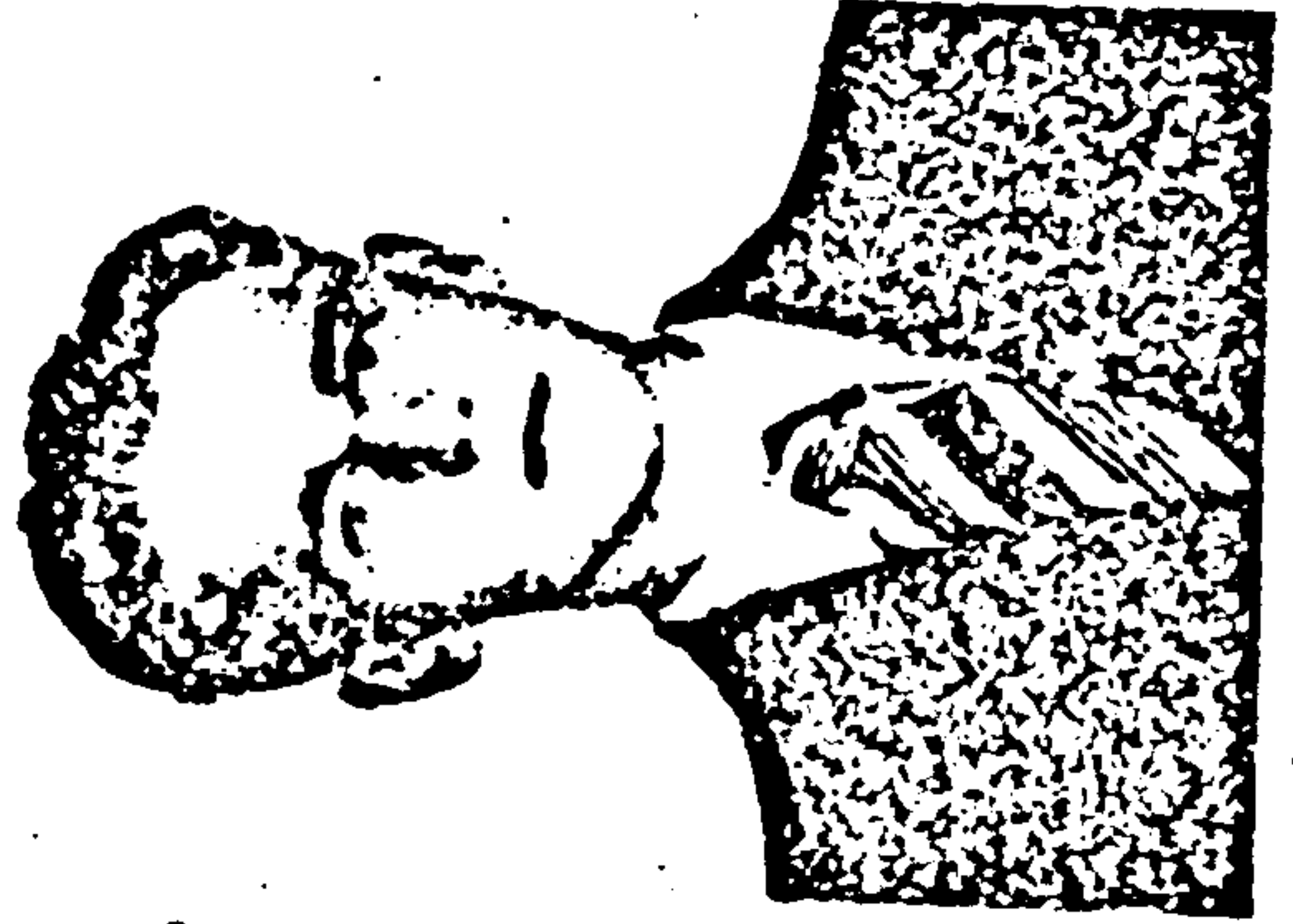
SAM CARR

Агент КГБ Стефан Либгольц

Владим М. Станиславский

Агент і пропикатор
Петро Яблонь (Ліжний)

HARRY GOLD

JULIUS
ROSENBERG

GERHARDT
EISLER

SIDNEY
WEINBAUM

LEE HARVEY OSWALD

1 - Brigan
1 - Lenihan
1 - Goble

5/26/64

Airtel

To: Legat, Ottawa

From: Director, FBI (105-82555)

LEE HARVEY OSWALD
IS - R - CUBA

Enclosed is one copy of a "Summary from Ukrainian" of a book entitled "The Sinners" written by Wolodymyr Nemyliwskyj.

One copy is enclosed for Dallas for its information.

The book was mailed to the Bureau in an envelope bearing the return address Wolodymyr Nemyliwskyj, 71 Elm Grove, Ave., Toronto 8, Ontario, Canada, telephone 536-0568.

You will note that in the last paragraph on page two and continuing on page three of enclosure statements are made about Lee Harvey Oswald and his activities while in Russia. Your attention is specifically directed to the statement that Oswald gave the Soviets the secret codes of the U. S. Marines in which he served.

The Bureau believes you should make whatever arrangements you deem appropriate to have the author of this book interviewed to determine from him if he has any evidence about Oswald's activities while in the Soviet Union. What is his basis for these statements? Does he have any sources in the Soviet Union from which he has obtained information about Oswald's activities while there? If so, obtain all information he possesses regarding Oswald. Handle promptly and submit results in form suitable for dissemination to the President's Commission.

Enclosure

1 - Dallas (100-10461) (Enclosure)

1 - Foreign Liaison Unit (route through for review)

- Tolson
- Belmont
- Mohr
- Casper
- Callahan
- Conrad
- DeLoach
- Evans
- Gale
- Rosen
- Sullivan
- Tavel
- Trotter
- Tele. Room
- Holmes
- Gandy

TNG:mac
(8)

MAILED 8
MAY 23 1964
COMM-FBI

SEE NOTE PAGE TWO:

61 JUN 2 1964

"ENCLOSURE ATTACHED"

MAIL ROOM TELETYPE UNIT

REC-11 105-82555-3893
MAY 28 1964

HV: SP 2 16 51: 20

Airtel to Legat, Ottawa
RE: LEE HARVEY OSWALD
105-82555

NOTE:

The book was in Ukrainian and the enclosure is a summary of the translation of the book prepared by the Cryptanalysis-Translation Section. The book is apparently an anti-Semitic work. The author mentions Oswald in chapter seven. There is no indication as to the source of his information about Oswald. Although his comments regarding Oswald may be based upon information he received from general press reports it is possible he does have sources in the Soviet Union which furnished him this information and we should interview him about this. Bufiles disclose no reason why the author of this book should not be interviewed. He has written several letters to the Bureau and appears to be a chronic complainer; however, this is no reason why he should not be interviewed concerning his statements about Lee Harvey Oswald.

Memorandum

Tolson	✓
Belmont	✓
Mohr	
Casper	
Callahan	
Conrad	
DeLoach	✓
Evans	
Gale	
Rosen	✓
Sullivan	✓
Tavel	
Trotter	
Tele. Room	
Holmes	
Gandy	

TO : Mr. W. C. Sullivan

DATE: 5/19/64

FROM : J. Brennan, Jr.

Classified by 2045
 Exempt from GDS, Category II
 Date of Declassification Indefinite 1/14/77

SUBJECT: LEE HARVEY OSWALD
IS - R - CUBA

SECRET

D. J. Brennan
J. Brennan

You previously have been advised that the book "Who Killed Kennedy?" written by Thomas G. Buchanan, has created considerable attention in Europe. You may be interested in the following information which was volunteered to Agent Papich on 5/19/64 by John McCone, Director, CIA:

McCone advised that about three weeks ago he was talking to Fleur Meier, the former wife of Gardner Cowles, the owner of Cowles Publications. She has been spending considerable time in Europe and she emphasized to McCone that Buchanan's book is something which should not be disregarded by U. S. authorities because many Europeans are accepting Buchanan's story as being factual. She stated that Buchanan has not only impressed people with his book but has also been impressive in the press and T. V. interviews.

McCone advised that he then conferred with Chief Justice Warren and suggested that the Commission would want to examine the book very carefully and make certain that all of Buchanan's allegations had been adequately covered. His point was that if the Commission did not review the book, it would always be subject to some criticism and second guessing. Warren commented that it might be to the Commission's advantage to call Buchanan for testimony. McCone told Warren that before such action were taken, the Commission should seriously consider all the possible consequences. He pointed out to Warren that an invitation to testify before the Commission would give Buchanan the ideal opportunity to hold more press interviews solely for the purpose of propagandizing his book.

- 1 - Mr. Belmont
- 1 - Mr. Sullivan
- SJP:ml
- (6)
- 1 - Mr. Branigan
- 1 - Liaison
- 1 - Mr. Papich

REC 11 105-82553-3894

SECRET

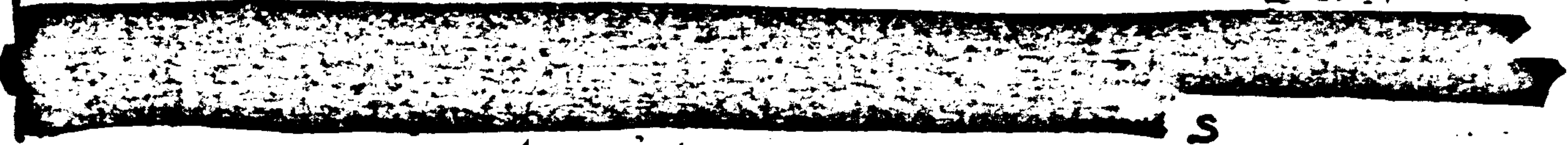
MAY 24 1964
 61 JUN 24 1964

SUPPLEMENTARY COPY FILED

Memo Brennan to Sullivan
Re: Lee Harvey Oswald
IS - R - Cuba

~~Harold~~ ~~Sullivan~~ head of

Eq.
SECRET

ACTION:

For information.

Weg

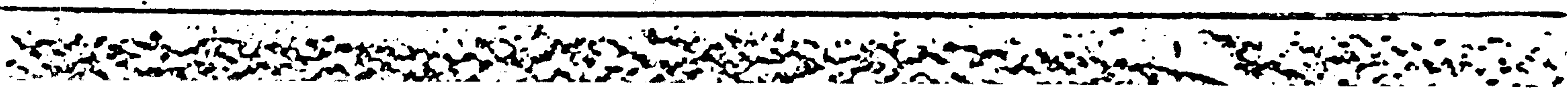
Q

✓

E. P. Sullivan

js

SECRET

FBI

Date: 5/22/64

Transmit the following in _____

(Type in plain text or code)

Via _____

IRTEL

AIR MAIL

(Priority or Method of Mailing)

TO: DIRECTOR, FBI (105-82555)

FROM: SAC, LOUISVILLE (105-620)(RUC)

RE: LEE HARVEY OSWALD
IS - R - CUBA

OO: DALLAS

Re Memphis airtel to Bureau 5/14/64.

On 5/21/64 inquiry at Ashland Oil and Refining Co., Ashland, Ky., reflected WARD DISBROW was out of city and not available for interview. On that date, JACK FINKBONE, River Transportation Division, checked his records and advised SA ROBERT L. STOWE, JR. that the "Cotton Queen" was in New Orleans on 2/3/64 and on 2/4/64 was in Chalmette, La. He stated that on 2/11/64 the "Cotton Queen" was about 600 miles upstream on the Mississippi River en route to Chicago, Ill. FINKBONE stated that the only time the "Cotton Queen" was in New Orleans this year was on 2/3/64.

- 3 - Bureau (RM)
 - 2 - Dallas (100-10461) (RM)
 - 1 - Louisville
- RLS:srt
(6)

REC-11

105-82555-3895

MAY 26 1964

Approved: 61 JUN 2 1964
Special Agent in Charge

Sent _____ M

SEARCHED SECTION

FBI

Date: 5/26/64

Transmit the following in _____
(Type in plain text or code)

Via AIRTEL AIR MAIL - REGISTERED MAIL
(Priority or Method of Mailing)

TO: DIRECTOR, FBI (105-82555)
FROM: SAC, SAN ANTONIO (105-2909) (P)
RE: LEE HARVEY OSWALD
IS - R - CUBA

WCR

ReBuairtel dated 5/20/64 and San Antonio teletype to the Bureau dated 5/13/64 concerning information obtained from HARRY SMITH, Manager, Greyhound Bus Lines, Laredo, Texas, in connection with Transportes del Norte (TDN) Bus Company Ticket Numbers 39532 and 9511.

On 5/22/64, HARRY SMITH, Manager, Greyhound Bus Lines, Laredo, Texas, furnished the only records in his possession concerning TDN Tickets numbered 39532 and 9511. These records are Form No. S-37 T, "Daily Record of Station Sales by Agents at: Laredo, Texas." Form Number S-37 T dated September 10, 1963, reflects that Ticket Numbers 39526 up to 39533 were sold on September 10, 1963, and, according to SMITH, were all round-trip tickets to Mexico, but he did not know whether or not these tickets were round-trip tickets to Mexico City. SMITH explained that under the system utilized by Greyhound in recording sales on Form S-37 T that Ticket Number 39526 would have been the first round-trip ticket sold on September 10, 1963, and that Ticket Number 39532 would have been the last round-trip ticket sold on September 10, 1963, making a total of seven tickets sold on that date.

2-Bureau (Enc. 1) (AM RM)
(2-Legat, Mexico) (105-3702)
2-Dallas (100-10461) (AM RM)
2-San Antonio

Rec to Legat M.C.
105-82555-3896

RLC/dnb
(9)

ENCLOSURE
ENCLOSURE ATTACHED
REC-11
100-10461

MAY 28 1964

Approved: 61 JUN 2 1964 Sent _____
Special Agent in Charge Per _____

SOMERSON

SA 105-2909

The total amount of the seven tickets sold was \$77.40. SMITH pointed out that his records reflect that of these seven tickets, three of the round-trip tickets were sold for a total of \$18.00, and four were sold for a total of \$59.40.

SMITH stated that no additional information is recorded on Form S-37 T concerning these tickets and that he knows they are round-trip tickets since they are recorded in Column 15, which is RT-1, indicating round trip. SMITH stated that his records do not reflect the destination of purchaser of ticket.

SMITH furnished Form S-37 T dated December 7, 1963, reflecting that TDN Ticket Numbers 9501 up to 9525, a total of 24 tickets, were sold on December 7, 1963, for a total amount of \$240.00. SMITH explained that two of the above tickets were for \$20.00, 15 sold for \$150.00, and 7 sold for \$70.00. This makes a total of 24 tickets sold for a total amount of \$240.00.

SMITH was questioned concerning the Form S-37 T dated December 7, 1963, reflecting TDN Ticket Number 9511 to be a one-way ticket to Mexico City sold on December 7, 1963. SMITH advised that there was a possibility that another ticket bearing the same number, 9511, could have been sold by TDN in Mexico City but a sale of such a ticket would be very remote and "one in a million."

SMITH further advised that Greyhound Bus Company, Laredo, Texas, sells TDN tickets and, at the end of each month, the money from the sale of TDN tickets by Greyhound Bus Company is turned over to TDN and a commission is charged by Greyhound on the sale of the TDN tickets.

This relates to San Antonio teletype to the Bureau dated 5/13/64 concerning remarks attributed to HARRY SMITH, Manager, Greyhound Bus Company, Laredo, Texas, to the effect that Ticket Number 39532 was round-trip ticket to Mexico City; however, he is not certain if ticket was to Mexico City. This should have read that Ticket Number 39532

SA 105-2909

was round-trip ticket to Mexico; however, he is not certain if ticket was to Mexico City.

With regard to the last paragraph of referenced Bureau airtel which requested that results of certain investigation be furnished, this is to advise that the requested investigation has been conducted and the results will be submitted in the next report of the San Antonio office. This report will be submitted on or before 6/2/64.

Enclosed for the Bureau are 2 Autostat copies each of Form S-37 T dated September 10, 1963, and December 7, 1963, respectively.

Two extra copies of this airtel are being designated for the Bureau for transmittal to Legat, Mexico.

RM NUMBERS T.D.N.	NUMBERS		TOTAL SALES		1. SALES		2. SALES		3. SALES		4. SALES		5. SALES		6. SALES		7. SALES	
	OPENING	CLOSING	NO.	AMOUNT	NO.	AMOUNT	NO.	AMOUNT	NO.	AMOUNT	NO.	AMOUNT	NO.	AMOUNT	NO.	AMOUNT	NO.	AMOUNT
LAREDO	8640	8640	26	9.10			5	1.75	1	1.75	1	3.15						
Monterrey	2386	2314	28	11.60	5	11.00	6	13.20	8	11.60	9	19.80						
RT	7550	7550																
Mexico City	8925	8925	10	10.00	1	10.00	1	10.00	1	10.00	2	20.00						
Total Cards				170.70		11.00		24.95		71.50		42.95						
Less: Void Cards																		
Net Cards				170.70		11.00		24.95		71.50		42.95						
OV-1	886	594	8	41.70	1	5.00		2.90		5.30		32.50						
OV-2																		
OV-3	65787	65787	7	19.00				19.00										
RT-1	39536	39536	7	77.40		318.00		59.40										
Total Open Forms				62.50		23.90		2.90		78.40		32.50						
Total Sales				307.50		340.00		27.85		176.00		32.50						
Less: Refunds																		
Corr. Notices Added				10.00		10.00												
Corr. Notices Deducted																		
Other Deductions																		
Net Sales				297.50		240.00		27.85		176.00		32.50						

SEP 10 1955

FBI

Date: 5/22/64

Transmit the following in _____
(Type in plain text or code)

Via AIRTEL AIRMAIL
(Priority)

incl
TO: DIRECTOR, FBI (105-82555)
FROM: SAC, NEW ORLEANS (100-16601)
SUBJECT: LEE HARVEY OSWALD, aka.
IS - R - CUBA

ccg

ATTENTION: CRIMINAL SECTION

Re New Orleans airtel, 5/20/64.

Enclosed for the Bureau are 10 copies and for Dallas, 3 copies of a letterhead memorandum pertaining to the laundry mark and dry cleaning tag in the gray jacket designated as K-42.

B

- 3 - Bureau (Enc. 10)
- 2 - Dallas (100-10461) (Enc. 3)
- 2 - New Orleans

REC-11

SMC/mrk
(7)

105-82555-3897

MAY 25 1964

28

10 ENCLOSURE

*07 to NO
shd be H
commented
dwn
2cc LHM to
President's Com. det'd
1cc retained T
5/27/64 KMR/leh*

*KMR
R. D. [unclear]
SCV [unclear]
[unclear]*

Approved: *[Signature]*
Special Agent in Charge

Sent _____ M Per _____

UNITED STATES DEPARTMENT OF JUSTICE
FEDERAL BUREAU OF INVESTIGATION

In Reply, Please Refer to
File No.

New Orleans, Louisiana
May 22, 1964

LEE HARVEY OSWALD

On April 7, 1964, Sgt. HARRY STILLIE, Detective Bureau, New Orleans, Louisiana, Police Department, advised that his department does not maintain a central file on laundry marks or dry cleaning marks.

On April 9, 1964, Mr. G. M. GUILLOT, Sales Manager, Rudolph Ramelli, Inc., a laundry supply company, 2502 Poydras Street, New Orleans, Louisiana, observed photographs of the laundry mark 30 030 and the dry cleaning tag B 9738 appearing in the gray jacket identified as K-42. Mr. GUILLOT stated that these marks looked like those possibly used by Zip-Valetone Service Industries, 123 Royal Street, or the D & C Cleaners, 5435 Magazine Street. Mr. GUILLOT stated that according to his records the following establishments in the New Orleans area use the Tag-O-Electric Machines:

Wardrobe Cleaners
423 South Jeff Davis Parkway
New Orleans, Louisiana

Spotless Cleaners
512 Pelican Avenue
(Algiers)
New Orleans, Louisiana

National Cleaners
431 Newton Street
(Algiers)
New Orleans, Louisiana

The following individuals observed photographs of the laundry mark and dry cleaning tag, on the dates indicated, which appeared on the gray jacket identified as K-42. They advised that these marks were not made by their respective establishments nor could they offer any suggestion as to which laundry or dry cleaning establishment in the New Orleans area would use such a marking system:

COPIES DESTROYED

21 MAR 1 1973

Mrs. LYDIA WATTERSON, Manager,
Russell's Cleaners, Inc.
3401 Tulane Avenue
April 7, 1964

L. J. ROME, Manager,
D & C Laundry and Cleaners
5435 Magazine Street
April 9, 1964

Mrs. ELEANOR KNOTT, Manager
New Danneel Cleaners
5131 Magazine Street
April 9, 1964

SAM RUFFINO, Manager,
Nu-Model Laundry and Cleaners
4235 Magazine Street
April 9, 1964

Mrs. HELEN THOMAS, Clerk
GH & W Cleaners and Dyers
4526 Magazine Street
April 9, 1964

EDWARD FAVRE, Plant Manager,
Chalmette Cleaners and Launderers
2801 Tulane Avenue
April 15, 1964

HAROLD C. LIBE, Manager
Wardrobe Cleaners and Laundry
426 South Jeff Davis Parkway
April 15, 1964

NUTCIA PILLITIRE, Manager
National Cleaners
431 Newton Street
(Algiers)
New Orleans, Louisiana
April 15, 1964

H. J. CLARK, JR., Manager
Spotless Cleaners
512 Pelican Avenue
(Algiers)
New Orleans, Louisiana
April 15, 1964

New Orleans
La

ROSEMARY SCUDERI, Manager.
Zip-Valetone Service Industries
123 Royal Street
April 16, 1964

New Orleans, La.

Miss SCUDERI advised that the Zip-Valetone Service Industries operates eleven stores throughout the Greater New Orleans area and that all of these stores use the same marking system and that none of the stores use the markings which are in the photographs of the gray jacket exhibited to her.

In addition to the above establishments, an additional 280 laundry and dry cleaning establishments in the New Orleans area were contacted. Individuals at these establishments advised that the laundry mark, 30 030, and the dry cleaning tag, B 9738, were not made by their respective concerns and neither the laundry mark nor the dry cleaning tag appeared familiar. These individuals advised they could not suggest any laundry or dry cleaning business in the New Orleans area which might use such markings.

May 28, 1964

BY COURIER SERVICE

REC-115-82555-3897

- 1 - Mr. Belmont
- 1 - Mr. Rosen
- 1 - Mr. Malley
- 1 - Mr. Shroder
- 1 - Mr. Raupach

Honorable J. Lee Rankin
 General Counsel
 The President's Commission
 200 Maryland Avenue, Northeast
 Washington, D. C.

Dear Mr. Rankin:

Reference is made to your letter dated March 24, 1964, and my letters dated April 8, 1964, and April 29, 1964, concerning the laundry mark "30 030" which appears in the gray jacket identified by certain witnesses as the jacket of Lee Harvey Oswald.

Enclosed are two copies of a memorandum dated May 22, 1964, New Orleans, Louisiana. This memorandum reveals the laundry and/or dry cleaning tag was not identified as originating from the Greater New Orleans area. The identities of specific individuals associated with laundries and cleaners who were contacted will be included in a subsequent report.

For your information over seven hundred cleaning and laundry establishments were contacted in the combined Dallas, Texas, and New Orleans, Louisiana, areas without identifying the mark "30 030." Unless specifically requested by you, no further investigation will be conducted endeavoring to identify this mark.

Sincerely yours,

J. Edgar Hoover

BY COURIER SVC.
 45 MAY 28
 COMM-FBI

105-82555
 1 - 62-109060
 1 - R. E. Lenihan
 KMR:las (9)

Enclosures (2)

SEE NOTE PAGE TWO.

- Tolson _____
- Belmont _____
- Mohr _____
- Casper _____
- Callahan _____
- Conrad _____
- DeLoach _____
- Evans _____
- Gale _____
- Rosen _____
- Sullivan _____
- Tavel _____
- Trotter _____
- Tele. Room _____
- Holmes _____
- Gandy _____

JUN 3 1964 TELETYPE UNIT

READING ROOM
 FBI
 MAY 28 11 37 AM '64
 UNRECORDED COPY FILED IN 105-82555-3897

NOTE:

Letter from the Commission 3-24-64, requested investigation in Dallas to identify laundry mark "30 030" which appeared in the jacket identified by certain witnesses as that being owned by Lee Harvey Oswald. Investigation was extended into the New Orleans area. Dallas completed their investigation and results furnished to the Commission by letter April 29, 1964. New Orleans has now completed their phase and the identification was not established. Commission being advised that no further actions being taken in this matter.